Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	7Co/459/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1010895653
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2013:1010895653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľky: G. U., T. F. X. I. XX, E., zastúpená: Gabriel Almáši, AK Niťová 3, Bratislava, proti odporkyni: Ľ. A., T. E. XX, T., zastúpená: JUDr. Stanislav Jakubčík, AK Záhradnícka 60, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 6C/255/2008- 378 zo dňa 25.5.2010

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky č.k. 6C 255/2008- 378 zo dňa 25.5.2010 v časti o uložení povinnosti odporkyni strpieť na svoje náklady zverejnenie ospravedlnenia navrhovateľke p o t v r d z u j e .
V časti uloženia povinnosti odporkyni zaplatiť navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy v čiastke 16 596,99 Eur a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom sú zaviazal odporkyňu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v denníku s celoštátnou pôsobnosťou podľa výberu odporkyne strpieť na svoje náklady uverejnenie textu s nasledujúcim obsahom:
Ospravedlnenie Ľudmily Lukáčovej.
Ľ. A.Á. sa ospravedlňuje G. U., že svojimi výrokmi odvysielanými v rozhovore dňa 7. januára 2001 v relácii Fun rádio - víkend, porušila jej osobnostné práva. Túto skutočnosť potvrdil svojim právoplatným rozhodnutím aj nezávislý súd.
Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.596,99 Eur. Súčasne ju zaviazal zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 556,40 Eur k rukám zástupcu JUDr. Gabriela Almášiho, a sumu 2.613,03 Eur k rukám zástupcu JUDr. Štefana Abelovského, a sumu 896,23 Eur k rukám navrhovateľky.

Navrhovateľka sa svojim návrhom domáhala ochrany osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 500.000,- Sk. Žiadala, aby súd uložil odporkyni povinnosť" najneskôr do jedného mesiaca od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na svoje náklady zabezpečiť" v komerčnom rádiu FUN Rádio v dvoch po sebe nasledujúcich reláciách Fun rádio - víkend odvysielanie textu tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Návrh zdôvodnila tým, že dňa 07.01.2001 odporkyňa poskytla v rámci živého vysielania relácie Fun rádio - víkend vysielanej v čase od 15.00 hod. do 18.00 hod. moderátorke D. Š. rozhovor (ďalej len „Rozhovor"), v ktorom sa medzi iným vyjadrovala k autorstvu kníh „S. milenka" a „Ďalší, prosím ..." . Uvedené knihy sa venujú výlučné vzťahu navrhovateľky s I.. S. resp. jej intímnemu životu. Predmetom vyjadrení odporkyne bolo tiež hodnotenie osoby navrhovateľky, pričom v rámci Rozhovoru, odzneli nasledujúce výroky odporkyne, týkajúce sa charakteristiky navrhovateľky a jej názorov na prácu žurnalistu:

„My sme s G. U. nikdy v živote priateľky neboli práve preto, že ja si svojich kamarátov vyberám... a ja klamárov nemám prečo mať za akýchsi priateľov",
„Tí muži sa zhodli v niečom úplné inom , čo mi ona hovorila. Zhodli sa naozaj na tom, že je to vlastne jedna nymfomanka , bola to jedna žena, ktorá sa , ktorá kvôli peniazom bola ochotná zapredať dušu, telo",
„Takže v podstate vlastne ja k nej necítim nenávisť, ja k nej cítim akúsi ľútosť. Musím to tak povedať, pretože svojím spôsobom, ja dajme tomu necítim nenávisť k dievčatám, ktoré chodia na Krížnu a noc čo noc rozťahujú nohy. Ja k nim cítim ľútosť."
„Ľudka, ale Ty vlastne pretriasaš na verejnosti ju. Vieš, takže to je ...“; „Viem . Oko za oko, zub za zub." K týmto výrokom navrhovateľka v návrhu uviedla, že odporkyňa sa vyjadrila na adresu navrhovateľky mimoriadne urážlivo a spôsobom, ktorý je v rozpore so základnými právnymi a etickými normami tvoriacimi základ demokratickej spoločnosti. Osobu navrhovateľky vykreslila všeobecné ako klamárku, s ktorou z tohto dôvodu ani nemala v úmysle nadviazať kamarátsky vzťah, resp. osobu ktorá kvôli peniazom bola ochotná zapredať dušu, telo. Obzvlášť hanlivo pôsobí jej vyjadrenie týkajúce sa intímneho života žalobkyne, keď, s odvolaním sa na údajné vyjadrenia jej milencov, túto označila za nymfomanku. Z lekárskeho hľadiska je nymfománia považovaná za sexuálnu deviáciu vyžadujúcu si liečenie. Značné znevažujúco a urážlivo pôsobí i vyjadrenie odporkyne, že k navrhovateľke necíti nenávisť, ale len ľútosť, ktorá je porovnateľná s tou, ktorú cíti aj k tým dievčatám, ktoré chodia na Krížnu ulicu. Súvislosť medzi osobu žalobkyne s osobami poskytujúcimi úplatné sexuálne služby na bratislavskej ulici, nepochybné u bežného a nestranného poslucháča navodzuje dojem vzájomnej charakterovej totožnosti osoby navrhovateľky s tam sa zdržujúcimi závadovými osobami. Hodnotením jednotlivých vyjadrení v ich vzájomnej súvislosti vyplýva skutočnosť", že podľa odporkyne navrhovateľka svoj intímny život podriaďuje výlučné zištným motívom a najdôležitejším cieľom pri nadväzovaní súkromných vzťahov z jej strany je výlučné snaha o získanie finančného zabezpečenia, bez ohľadu na akékoľvek etické a morálne hodnoty. Pri uvedení informácií súkromného charakteru sa odporkyňa výslovné odvolávala na údaje, ktoré získala pri svojich novinárskych aktivitách zameraných na súkromie navrhovateľky. Odporkyňa svojím vyjadrením absolutizujúcim slobodu prejavu resp. práva na informácie na úkor práva na súkromný život preukazuje nízke právne vedomie a neznalosť" základných etických princípov práce novinára. Súkromie fyzickej osoby požíva v najširšom slova zmysle právnu ochranu, ktorá môže byť prelomená len na základe súhlasu osoby, ktorej sa zásah do súkromia bezprostredne dotýka. Nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie, ani útokom na svoju česť a povesť. Bez takto udeleného súhlasu alebo bez zákonného dôvodu nie je možné získavať" a publikovať" akékoľvek skutočnosti, ktoré sa priamo vzťahujú k súkromiu fyzických osôb. Ani skutočnosť, že navrhovateľku vzhľadom k povahe jej zamestnania (televízna hlásateľka), je možné považovať" za osobu verejné známu, neoprávňuje inú osobu, aby bez jej súhlasu získavala a rozširovala informácie o jej súkromí, ak takéto informácie nie sú v žiadnom vzťahu k jej verejnému pôsobeniu resp. zamestnaniu. Publikovanie informácií zo súkromnej sféry však nemôže byť samoúčelné, ale musí sledovať verejný záujem. S ohľadom na obsah hanlivých výrokov odporkyne (napr. že navrhovateľku je možné považovať" za nymfomanku), však nie je možné vybadať akýkoľvek náznak skutočnosti, ktorý by odôvodňoval záver o snahe odporkyne svojim počínaním naplniť legitímny cieľ odôvodňujúci zásah do súkromia. Naopak, jej vyjadrenie, že postupuje v zmysle zásady oko za oko, zub za zub svedčí o jej úmysle zdiskreditovať" navrhovateľku a takýmto spôsobom u širokého okruhu verejnosti znížiť jej dôstojnosť, česť a vážnosť, a trvalo ohroziť" jej postavenie a uplatnenie spoločnosti. Úmyselné porušovanie osobnostných práv zo strany novinára, smerujúce výlučné k diskreditácii fyzickej osoby prostredníctvom médií je v príkrom rozpore so základnými právnymi a morálnymi normami demokratickej spoločnosti. Ak difamujúce výroky sú zverejnené v rádiu s rozsiahlou počúvanosťou, je potrebné vychádzať z faktu, že mali rovnako ako pri použití televízneho vysielania, mimoriadne širokú publicitu, keďže Rádio Fun patrí k najpočúvanejším nadregionálnym rádiám. V čase odvysielania Rozhovoru printové média už dlhšiu dobu venovali pozornosť" osobe navrhovateľky, resp. jej vzťahu k I.. S. a knihe s názvom S. milenka (autorkou tejto knihy je odporkyňa). V dobe vysielania Rozhovoru bol súkromný život navrhovateľky predmetom všeobecného záujmu spoločnosti a bolo zrejmé, že vyjadrenia odporkyne týkajúce sa tejto témy bude verejnosť" so záujmom sledovať. Z hľadiska celkového postavenia navrhovateľky v spoločnosti je zrejmé, že povaha jej zamestnania je nezlučiteľná so spôsobom, akým bola odporkyňou v Rozhovore vykreslená. U bežného čitateľa nesporné vyvoláva dojem, že navrhovateľka nedisponuje žiadnymi morálnymi zásadami a pre získanie finančného prospechu sa nezdráha vykonať" takmer čokoľvek. Takýmto protiprávnym konaním odporkyne došlo k zníženiu spoločenskej dôstojnosti a vážnosti navrhovateľky v značnej miere čo odôvodňuje aj vznik nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Pri jej určení je potrebné prihliadnuť nielen na závažnosť" závažného

stavu spôsobeného protiprávnym konaním odporkyne, ale i na motív jej konania, keď v zaujme uspokojenia subjektívnej snahy o diskreditáciu navrhovateľky, odporkyňa obzvlášť hrubým spôsobom porušila osobnostné práva navrhovateľky. V priebehu konania súd na návrh navrhovateľky pripustil zmenu petitu návrhu tak, že sa domáha, aby súd zaviazal odporkyňu povinnosťou do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v denníku s celoštátnou pôsobnosťou podľa výberu odporkyne strpieť na svoje náklady uverejnenie textu s ospravedlnením v znení, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Navrhovateľka k následkom difamačných výrokov zo strany odporkyne uviedla, že v čase odvysielania Rozhovoru bola na materskej dovolenke s mal. dcérou B., ktorá sa narodila 29.09.2000. Veľa ľudí jej po odvysielaní Rozhovoru telefonovalo, aby vec riešila súdnou cestou. Na ulici mali ľudia na jej osobu vulgárne a nevkusné výrazy, a taktiež aj na jej dieťa. V tom období bola zamestnaná v Slovenskej televízii ako hlásateľka. Od januára 2002, kedy nastúpila po materskej dovolenke do práce, nepustili navrhovateľku na obrazovku ako hlásateľku na základe údajných listov od rozhorčených divákov, pobúrených práve na základe tohto Rozhovoru. Od 07.01.2001 od zamestnávateľa a taktiež ani od iných médií nedostala žiadnu ponuku na moderovanie nejakej relácie, resp. spoločenskej akcie, čo by tvorilo jej príjem. Kolegyne -hlásateľky stáli na jej strane, pretože ju poznali a vedeli, že to nebola pravda. Správanie zmenilo len vedenie televízie. Celý rozhovor bol nezmysel s cieľom poškodiť" navrhovateľku a znevážiť" ju v očiach verejnosti. Odporkyňu navrhovateľka stretla dvakrát. Prvý krát v júni 2000, keď bola v šiestom mesiaci tehotenstva. Urobila vtedy s odporkyňou jeden rozhovor, ktorý bol publikovaný v týždenníku Plus 7 dní. Potom sa stretli ešte raz o niekoľko dní, keď tento rozhovor navrhovateľka autorizovala.

Odporkyňa s návrhom navrhovateľky nesúhlasila. Uviedla, že prvý krát sa stretli s navrhovateľkou v júni 2000, keď bola navrhovateľka tehotná. Navrhovateľka vtedy na položenu otázku nepoprela, že otcom jej dieťaťa je I. S.. Tento prvý malý článok, ktorý z toho napísala, vyšiel v spoločenskej rubrike časopisu Plus 7 dní niekedy pred letom 2000. Potom jej navrhovateľka zavolala, že chce poskytnúť" rozhovor pre Plus 7 dní. Stretli sa opäť pri rozhovore, ktorý si odporkyňa nahrala na kazetu, pričom ide o jedinú nahrávku, ktorú urobila. Tento rozhovor bol navrhovateľkou aj autorizovaný. Rukou dopisované informácie do spísaného rozhovoru (č.l. 160) sú dopisované odporkyňou. Pri autorizácii bola prítomna aj P. Š.. Navrhovateľka nemala problém v rozhovore odhaliť časť svojho súkromného života o tom, že má vzťah so ženatým mužom - S.. Článok vyšiel v Plus 7 dní v júni 2000 a bol fakticky impulzom k tomu, aby odporkyňa mohla vydať knihu, ktorá sa volala „S. milenka" a mala byť fakticky o živote navrhovateľky s I. S.. Za tým účelom sa s navrhovateľkou stretávala v mesiaci august 2000, kde jej navrhovateľka poskytla informácie a fakty o ich spoločnom živote od obdobia, kedy sa spoznali až do doby, kedy s ním otehotnela. Skutočnosti, ktoré jej navrhovateľka uviedla si odporkyňa neoverovala, verila jej. Túto knihu odporkyňa dala na autorizáciu navrhovateľke. Kniha bola pripravená na vydanie, keď sa odporkyňa postupne začala dozvedať o tom, že veľa skutočností, ktoré jej navrhovateľka uviedla, sa nezakladajú na pravde. Napr. že jej S.L. finančne prispel niekoľkými tisíckami na vaňu - potom zistila, že jej kúpil aj auto a dom. Alebo, že ju S. vyhodil z domu a dom predal. Potom, sa dozvedela, že ju z domu nevyhodil a dom nepredal. Alebo nebola pravda, že mala dobrý vzťah s L. S.. Na základe týchto skutočnosti sa s vydavateľom Vox Populi, s. r. o., s pánom Č. dohodla, že táto kniha nevyjde a dala súhlas na jej stiahnutie. Potom jej navrhovateľka dala zoznam jej bývalých priateľov (č. 1. 99). Odporkyňa navštívila osobné podľa zoznamu C. C., R. A., R. D., P. a taktiež I. S.. Na základe rozhovorov a písomného rukopisu navrhovateľky, odporkyňa napísala ďalšiu knižku na jeseň roku 2000 pod názvom „Ďalší, prosím". Tuto druhú knihu odporkyňa navrhovateľke nedala na autorizáciu, o tejto knihe nevedela. Druhú knihu odporkyňa napísala tak, že do prvej knihy vkladala obsah druhej knihy a takto to kombinovala. Vydanie knihy iniciovala sama odporkyňa. Túto knižku vydalo vydavateľstvo VOX POPULI, s. r. o. na jeseň roku 2000. Po jej vyjdení sa účastníčky viac nestretli. Navrhovateľka následne začala odporkyňu cez média osočovať", aká je neprofesionálna. Jej matka bola zrútená a otec pred infarktom. Boli zhrození, čo o nej píšu novinári, pričom články im poskytla navrhovateľka. Bola nahnevaná na navrhovateľku a preto reagovala tak ako reagovala. Potom ju oslovila D. Š., aby prišla do štúdia na rozhovor, pričom odporkyňa tušila, že môže ísť len o túto knihu. K jednotlivým výrokom, ktoré najviac navrhovateľka pociťovala ako ujmu odporkyňa uviedla, že čo sa týka označenia „klamárka" vo všeobecnosti sa používa na označenie osôb, ktoré vyjadrujú alebo poskytujú nepravdivé informácie. Odporkyňa vychádzala z vlastných skúseností. Navrhovateľka popierala, že sa s odporkyňou stretla viackrát a dala jej podklady pre spracovanie knihy „S. milenka" . V rozhovore pre časopis Spektrum zo dňa 27.9.2000 uviedla, že dokonca ani nevedela, že sa o nej nejaká kniha píše. Obdobne sa vyjadrila pre denník Nový Čas 4/01, v ktorom poprela akúkoľvek spoluprácu s odporkyňou okrem jediného článku týkajúceho sa

otcovstva jej dieťaťa. Pri písaní uvedenej knihy odporkyňa vychádzala z informácií, ktoré jej poskytla navrhovateľka. Poskytla jej aj zoznam svojich milencov, ktorý písala pre I.. S.. Neskôr navrhovateľka v denníku Nový Čas z 28.10. 2002 uviedla, že tento zoznam sa nezakladá na pravde. Nie sú to mená jej skutočných partnerov, ale mená tých „banditov, ktorí do neho vŕtali a intrigovali proti nej“. Ak tento zoznam milencov nezodpovedá realite, uviedla navrhovateľka nepravdivé údaje aj S. a aj odporkyni. Pri overovaní skutočností pri spracovaní prvej knihy „Rezešova milenka" odporkyňa zistila, že údaje navrhovateľkou poskytnuté nie sú pravdivé. Napr. navrhovateľka jej uviedla, že ju I. S. počas tehotenstva vysťahoval z bratislavskej vily a nezostalo jej nič, len niekoľko kusov spodnej bielizne a kazety. Následne odporkyňa zistila, že navrhovateľka vo vile nebývala už dávno pred tehotenstvom, I. S. ju nevysťahoval a vila nie je predaná. Z týchto dôvodov mala odporkyňa právo použiť" pojem klamárka. Pri označení navrhovateľky „nymfomankou" odporkyňa nevychádzala z definície podľa striktne odborného lekárskeho hľadiska, ale išlo o jej subjektívny úsudok. Nešlo o bezdôvodný útok, keďže žalovaná vychádzala zo zoznamu 24 milencov, z komentára, ktorý bol k nemu pripojený, ako i z rozhovorov s osobami uvedenými v zozname pri overovaní si poskytnutých informácií. Úmyslom odporkyne nebolo v žiadnom prípade dotknúť" sa cti či dobrej povesti navrhovateľky, ale len prispieť svojím názorom k verejnej diskusii, ktorá o navrhovateľke a jej živote prebiehala. Navrhovateľka osobne poskytla odporkyni jej rukou písaný zoznam svojich intímnych známostí. Pod pojmom milenec odporkyňa vždy myslela akýkoľvek sexuálny kontakt s mužom, či už 1 krát, alebo aj trojročný vzťah. Mať od roku 1988 do roku 1995 - 23 milencov, sa odporkyni zdá byť nad mieru. Nepovažuje 24 milencov za úplné bežný slovenský priemer. Za slovenský priemer považuje tak 5 milencov. V rámci písania druhej knihy sa navrhovateľka stretla s osobami, ktoré boli uvedené na tomto zozname a na základe rozhovorov aj s týmito osobami si vytvorila obraz o osobe navrhovateľky a o jej intímnom živote. Pokiaľ ide o výroky týkajúce sa poskytovania prostitúcie na Krížnej ulici, ide o vety pravdu skresľujúce, keďže sú vytrhnuté z kontextu. Odporkyňa sa v rozhovore pre FUN Rádio vyjadrila: „takže v podstate ja k nej necítim nenávisť", ja k nej cítim ľútosť. Musím to tak povedať, pretože svojím spôsobom ja, dajme tomu, necítim nenávisť" k dievčatám, ktoré chodia na Krížnu ulicu a noc čo noc rozťahujú nohy. Ja k nim cítim ľútosť." Ide tu o dve samostatné myšlienky, ktoré nie sú nijakým spôsobom vzájomne previazané, a to ani gramaticky - napr. spojkou ako, resp. ako aj alebo ako i. Cieľom týchto viet nebolo diskreditovať" navrhovateľku alebo ju ku komukoľvek prirovnávať" či porovnávať", ale ide o dva samostatné hodnotiace úsudky. Skutočnosť, že odporkyňa pociťuje ľútosť voči dievčatám na Krížnej ulici sa v nijakom smere nedotýka cti, či 1'udskej dôstojnosti navrhovateľky. Navrhovateľka už pred odvysielaním napadnutého rozhovoru malá značné naštrbenú povesť z médií, jednotlivých televíznych staníc, ako aj rôznych denníkov a časopisov, a to v dôsledku i vlastnej medializácie. Ako verejne známa osoba bola viac na očiach médiám a jej osobnosť" bola hodnotená minimálne ako kontroverzná. Jej osobným životom sa média často zaoberali a pitvali ho do podrobností. Odvysielaný Rozhovor sa nemôže preto ponímať vytrhnutím z kontextu životnej reality. Vážnosť navrhovateľky a spoločenská reputácia bola v značnej miere znížená už pred odvysielaním predmetného Rozhovoru. Odporkyňa ďalej uviedla, že v prípade ochrany občianskej cti a dôstojnosti sa vyžaduje ohrozenie vážnosti osoby a jej spoločenskej reputácie. Navrhovateľka už pred odvysielaním predmetného rozhovoru malá značné naštrbenú povesť. Z médií, jednotlivých televíznych staníc ako aj z rôznych denníkov a časopisov bola žalobkyňa často opisovaná ako osoba nepožívajúca dobru povesť. Žila škandalóznym životom. Verejne priznávala svoj intímny život so ženatým mužom. Skutočnosť, že do budúcna s ním plánuje spoločný život bez ohľadu na jeho manželku, deti ako i celú ostatnú rodinu. Ako verejne známa osoba bola viac na očiach médií a jej osoba bola vnímaná ako kontroverzná. Jej osobným životom sa média často zaoberali. Vážnosť navrhovateľky a jej spoločenská reputácia nebola už pred Rozhovorom na takej úrovni, aby jej boli poskytnuté práva na ochranu podľa tejto žaloby. K zhromažďovaniu údajov o jej súkromí malá ústny súhlas navrhovateľky a keď navrhovateľka poskytuje rozhovory, v ktorých sa vyjadruje o svojom súkromí a intímnom živote a to nielen odporkyni ale aj iným novinárom, tak odporkyňa si myslí, že takým spôsobom zjavne súhlasí, aby jej súkromie bolo rozoberané v médiách.

Navrhovateľka k obrane odporkyne poprela, že by sa pred Rozhovorom negatívne vyjadrovala na adresu odporkyne, bolo to až po ňom, rovnako ako články v novinách, časopisoch a médiách. Odporkyňa veľmi dobre vedela tému Rozhovoru, pretože už týždeň pred jeho realizáciou bola známa jeho téma a bola naň upútavka. Čo sa týka zoznamu milencov, ktorý je doložený do spisu, písala ich ona sama. Bola to súkromná korešpondencia medzi ňou a S., ktorý na ňu vyvíjal nátlak, aby spísala zoznam mužov, s ktorými sa v živote stretla osamote, nie sexuálne. Neustále ju nútil dopĺňať ho. Bol chorobne žiarlivý. Nikdy žiadny zoznam milencov nedala odporkyni a táto ho mala od S.. Po roku, čo sa narodila dcéra, jej S. uviedol, že materiály ohľadne jej osoby odovzdal odporkyni cez svojich známych.

Svedkyňa D. Š. vo výpovedi uviedla, že vo Fun rádiu robila pravidelne rozhovor s nejakou populárnou osobnosťou a dávala priestor na rozhovor takým 1uďom, ktorí sa časovo bezprostredné prepierali v médiách, novinách. Odporkyni svedkyňa uviedla, že chce robiť" rozhovor aj s ňou a aj s pani U.. Rozhovor s navrhovateľkou sa konal ako prvý asi mesiac pred Rozhovorom s odporkyňou. Rozhovor s p. U. bol omnoho vulgárnejší, v rozhovore dostala aj hysterický záchvat. Snažila sa hovoriť len o pani A. a hodnotiť" ju. Svedkyňa dávala obom tak povediac rovnaké otázky. Už týždeň pred Rozhovorom prebiehala upútavka vrátane informácie o nejakej škandalóznej knihe, bez uvedenia jej názvu. Svedkyňa nečítala ani prvú a ani druhú knihu odporkyne, ale chcela celkovo odpoveď na to, či odporkyňa písala pravdivo, alebo nie a pre svedkyňu bolo podstatné, že odporkyňa uviedla, že si skutočnosti v prvej knihe neoverovala. Rozhovor nebol vopred pripravený a svedkyňa za skutočnosti, ktoré pani A. v rozhovore uviedla nezodpovedala. Kontrolovala však úroveň rozhovoru a pokiaľ videla, že by rozhovor mohol skĺznuť do osočovania tak to stopla a položila ďalšiu otázku. Z hľadiska vzťahov medzi účastníčkami svedkyňa uviedla, že to bolo jednoznačné pokĺznutie Ľ. A. vo vzťahu k U., pretože A. si nemôže dovoliť" hodnotiť" U. z hľadiska čohokoľvek a jej vzťah k U. je cítiť" z toho ako sa k nej vyjadruje a o nej píše. Na druhej strane pani U. mala rátať s tým, že ako osoba, ktorá priznala vzťah s verejne známym človekom, s ktorým ma dieťa a bol ženatý, neunikne novinárom a bude medializovaná.
Svedok E.. C. E. uviedol, že pozná obe účastníčky konania, sú kamarátky. Rozhovor vo Fun rádiu medzi pani A. a pani Š. počul. Nepamätal si konkrétne, či v Rozhovore odzneli nejaké urážlivé podania proti navrhovateľke. Išlo o spontánny rozhovor, rozoberali tak knihu o pani U. a to pre ňu asi nebolo príjemné. Rozhovor v ňom nezanechal negatívny dojem, keďže sa nedotýkal jeho osoby. Čo sa týka tvrdení pani A., že navrhovateľka je klamárka svedok uviedol, že jeho pani U. nikdy neoklamala a podľa neho nie je klamárka a taktiež môže potvrdiť", že nie je nymfomanka. Kniha spôsobila pani U.j väčšiu ujmu ako samotný Rozhovor, pretože v rozhovore išlo o tvrdenia, ktoré sa netýkali priamo navrhovateľky a boli smerované voči iným osobám. Napríklad slovo nymfomanka pochopil tak, že to povedali muži.
Podľa stanoviska Slovenskej televízie navrhovateľka pracovala v STV od roku 1997 ako hlásateľka. Od 1.1.1999 prešli všetky hlásateľky na polovičný pracovný úväzok.. Od 12.08.2000 do 1.1.2002 bola navrhovateľka na materskej dovolenke, rodičovskom príspevku a ďalšej materskej dovolenke. Od 1.1.2002 nastúpila do práce ako hlásateľka. Konkrétny rozpis služieb STV nie je už dostupný. Od 1.8.2003 bola funkcia hlásateľky v STV zrušená.

Rozsudkom Okresného súdu Malacky č. k. MA 4C 2/03-220 zo dňa 13.07.2007 bol vo veci návrhu navrhovateľky na ochranu osobnosti odporca VOX POPULI s. r. o. Bratislava zaviazaný zaplatiť" navrhovateľke nemajetkovú ujmu 1.500.000,- Sk (49.790,88 Eur) z dôvodu, že v roku 2000 vydal odporca knihu autorky Ľ. A. „Ďalší prosím...", pričom obsahom tejto knihy je výlučne osobný a intímny život navrhovateľky za obdobie niekoľkých rokov. Opisujú sa v nej jednotlivé údajné vzťahy navrhovateľky s mužmi, jej správanie sa k nim a najmä jej intímny život, čo je nosnou témou knihy. Na obálke knihy je fotografia navrhovateľky a bola napísaná a vydaná bez súhlasu navrhovateľky. Kniha, vydaná odporcom bola neoprávneným zásahom, ktorý bol spôsobilý zasiahnuť do cti a dôstojnosti navrhovateľky, poškodiť jej dobré meno, dobru povesť a česť".
Rozsudkom tunajšieho sudu č. k. 5C 274/08-170 zo dňa 10.3.2008 v spojení rozsudkom Krajského sudu Bratislava č. k. lOCo 111/08-117, právoplatným dňa 27.06.2009, bola vo veci návrhu navrhovateľky na ochranu osobnosti spoločnosti 7 PLUS s.r.o. Bratislava stanovená povinnosť" ospravedlniť" sa navrhovateľke v týždenníku PLUS 7 DNÍ tak, že zverejnením článkov Gabikine lásky a Gabikine lásky II. došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Zároveň bol odporca zaviazaný zaplatiť" navrhovateľke nemajetkovú ujmu 3.000.000,- Sk (99.581,76 Eur). Dňa 15.1.2001 bol v č. 2 spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ, vydávaného odporcom, uverejnený článok s titulom „Gabikine divoké lásky". Na titulnej strane tohto čísla je fotografia navrhovateľky, na stranách 8-13 sú výňatky z knihy autorky Ľ. A. - „Ďalší, prosím...", na stranách 10-13 je rozhovor s Ľ. A.. Článok aj rozhovor sa venujú výlučné intímnemu životu navrhovateľky a okolnostiam vzniku knihy. Dňa 22.1.2001 bol v č. 3 rovnakého týždenníka uverejnený článok „Gabikine divoké lásky II.". Opäť je venovaný súkromnému životu navrhovateľky. Súčasťou oboch článkov sú fotografie navrhovateľky. V Článkoch I. a II. sa opisujú jednotlivé údajné vzťahy navrhovateľky s mužmi, jej správanie sa k nim a najmä jej intímny život, čo je nosnou témou týchto článkov. V rozsudku sa konštatuje, že tieto články, vydané odporcom, bol neoprávneným zásahom, ktorý bol spôsobilý zasiahnuť do cti a dôstojnosti navrhovateľky, poškodiť jej dobré meno, dobru povesť a česť.
Súd poukázal na ustanovenia § 11 a 13 Obč. zák.; články I. a II. Kódexu novinárskej etiky; čl. 19 ods. 1-3 Ústavy SR, a konštatoval, že preukázané tvrdenia odporkyne v Rozhovore boli neoprávneným zásahom, ktorý bol spôsobilým zasiahnuť do cti a dôstojnosti navrhovateľky, poškodiť" jej dobré meno,

dobrú povesť a česť. Na morálnu satisfakciu netreba skutočný zásah, stačí len, že ide o neoprávnený zásah objektívne spôsobilý zasiahnuť do práv navrhovateľa chránených zákonom, čo v danom prípade preukázané bolo. Nebolo potrebné skúmať, či tvrdenia, ktoré odporkyňa uviedla o navrhovateľke v rámci Rozhovoru sú pravdivé, ale či zasahujú do práv navrhovateľky chránených zákonom, a či tieto tvrdenia sú spôsobilé vyvolať" ujmu na právom chránených záujmoch navrhovateľky. Nie je prípustné, aby sa o konkrétnej osobe uvádzali skutočnosti, ktoré nie sú overené a ich pravdivosť je minimálne sporná a takým spôsobom a s takými výrazmi ako ich uviedla odporkyňa. Odporkyňa napísala o navrhovateľke knihu, ktorú jej nepredložila na autorizáciu, a teda vydala ju bez jej súhlasu. Sama vo výpovedi uviedla, že pri písaní knihy navštívila len štyroch mužov /malá zoznam 24/. Okrem toho sama tvrdila, že slovo nymfomanka počula len od O. P.. Navrhovateľka toto slovo použila bez základnej znalosti jeho skutočného obsahu. Aj tieto tvrdenia však možno považovať" za nevierohodné, keďže ich pravdivosť" ničím neosvedčila (svedok E.. E. potvrdil opak). Takýmito tvrdeniami nemohlo ísť o naplnenie práva na slobodu prejavu, resp. na právo na informácie, ktoré nesmú byť realizované na úkor práva na súkromie. Odporkyňa sama vo výpovedi uviedla, že je to jej odveta v zmysle hesla: „oko za oko, zub za zub.“ Súd mal za preukázané, že navrhovateľka nikdy nedala súhlas na zverejňovanie údajov o svojom osobnom a intímnom živote. Keď aj napísala písomné skutočnosti o svojom osobnom živote v minulosti, nikdy to nebolo určené na rozširovanie a už vôbec nie na zverejňovanie či už v písomnej alebo ústnej forme. Pokiaľ aj odporkyňa tvrdila, že jej navrhovateľka sama dala podklady k napísaniu knihy, tieto vôbec nemohli byť podkladom na takú interpretáciu jej súkromného a intímneho života, ako uviedla v rámci Rozhovoru. Tvrdenia uvádzané v Rozhovore presahujú aj mieru kódexu novinárskej etiky z hľadiska odbornej fundovanosti odporkyne. Vzhľadom na intenzitu neoprávneného zásahu odporkyne do práv navrhovateľky nejaví sa primerané iba odstránenie následkov a zadosťučinenie len vo forme ospravedlnenia, v ktorej časti súd navrhovateľke vyhovel. Tvrdeniami odporkyne došlo k narušeniu integrity vnútornej sféry navrhovateľky. Súd preto priznal navrhovateľke aj náhradu nemajetkovej ujmy tak, ako to požadovala podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. Pri výške nemajetkovej ujmy zobral do úvahy tú skutočnosť, že tvrdenia odporkyne v Rozhovore, ktoré jednoznačné mali za cieľ poškodiť" povesť a česť navrhovateľky, došlo k takému zásahu do jej práv, ktoré je veľmi obtiažne obnoviť. Z toho dôvodu považoval priznanú nemajetkovú ujmu za primeranú a dôvodnú.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľke, ktorá mala vo veci plný úspech súd priznal náhradu trov konania v sume 4.065,66 Eur a uhradený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia.

Rozsudok napadla odvolaním odporkyňa podaním doručeným súdu 13.10.2010. Uviedla, že napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Nesúhlasí s tým, že v dôsledku odvysielania relácie vznikla navrhovateľke ujma na osobnostných právach. Odporkyňa v rozhovore uviedla len všeobecné informácie, ktoré navyše navrhovateľka dobrovoľne prezentovala v médiách. Samotná navrhovateľka sprístupnila odporkyni ako novinárke sporné informácie, z čoho je možné jednoznačne dedukovať jej súhlas s ich neskorším zverejnením. Súd dospel k mylnému názoru, že informácie zo súkromia navrhovateľky boli použité bez jej súhlasu. Navrhovateľka mala už pred odvysielaním relácie naštrbenú povesť, nakoľko verejne rozoberala svoj intímny život. Preto sporná relácia nemohla spôsobiť značný pokles jej vážnosti. Takýto následok nastal z iných dôvodov a navrhovateľka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi reláciou a tvrdeným následkom. Zásahy do osobnosti navrhovateľky boli dostatočne odškodnené v iných konaniach. V tomto konaní bolo preukázané, že navrhovateľke nevznikla ujma v profesionálnej ani kariérnej oblasti, nebol v podstate preukázaný žiadny dôsledok tohto rozhovoru, žiadna reakcia okolia o znížení dôstojnosti a vážnosti navrhovateľky v spoločnosti. Súd sa nad rámec návrhu zaoberal skutočnosťami, ktoré boli predmetom v iných konaniach a za ktoré už bola navrhovateľka odškodnená. Otázka vydania knihy a jej autorizácie s rozhovorom nijako nesúviseli. Rozhovor iba reflektoval na dlhodobú diskusiu, ktorá sa rozvírila na základe vydania spornej publikácie, o morálnych kvalitách navrhovateľky. Odporkyňa v rozhovore len upriamila pozornosť na hranice mravných zásad v spoločnosti. Prvostupňový súd mal prihliadnuť aj na pomery na strane odporkyne ako osoby, ktorá mala zasiahnuť do práv navrhovateľky. Poukázala na judikatúru NS SR a ESĽP, ktorá odlišuje hodnotiace úsudky od tvrdení v závislosti od možnosti preukázania pravdivosti výroku. Navrhovateľka bola verejne známa osoba a takéto osoby sú pokiaľ ide o ich osobnostné hodnoty podstatne menej chránené ako osoby verejne neznáme. Preto musia rátať s určitým stupňom medializácie, a to aj v negatívnej podobe. V prípade navrhovateľky neboli naplnené podmienky pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Žiada zmeniť napadnutý rozsudok a návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietnuť.

K odvolaniu odporkyne sa písomne vyjadrila navrhovateľka, podaním doručeným súdu 11.11.2010. Súhlasí s názorom súdu, že nie je právne významné či bol zásah spôsobený zavinene alebo nezavinene. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv fyzickej osoby. Poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 137/2008, podľa ktorého právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromia sprístupnené a zverejnené. Preto žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) , prejednal vec v rozsahu ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania a postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je čiastočne dôvodné.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa vety prvej ods. 2 cit. článku, každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory, prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci dôkazy pokiaľ ide o existenciu zásahu do osobnostných práv navrhovateľky, vykonané dôkazy v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami správne vyhodnotil a svoje rozhodnutie správne a dostatočne odôvodnil (§ 157 O.s.p.). Odvolací súd preto v tejto časti v plnom rozsahu poukazuje na správne dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V súvislosti s odvolacími námietkami odporkyne odvolací súd zdôrazňuje, že proti sebe stoja dve rovnocenné práva; na jednej strane právo na slobodu prejavu, s ktorým súvisí aj právo zapojiť sa do verejnej diskusie na určitú tému (na ktoré sa odporkyňa odvoláva) a na druhej strane právo na ochranu osobnostných práv. Východiskom pre riešenie otázky kolízie týchto dvoch práv je určiť ich hranice a limity tak, aby výkon jedného práva nepopieral výkon druhého práva. Je nesporné, že každý má právo na hodnotiaci úsudok a aj na vyslovenie verejnej kritiky za podmienky, že ide o kritiku vecnú a konkrétnu, primeranú svojim obsahom a formou, ak nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a spoločensky uznávaného účelu.

Odvolací súd po oboznámení s výsledkami dokazovania na súde prvého stupňa a zisteným skutkovým stavom dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že v spornom Rozhovore došlo k zásahu do cti a osobnej dôstojnosti navrhovateľky. Odporkyňa v Rozhovore komentovala navrhovateľku a jej osobný, intímny život expresívnymi, urážlivými výrazmi a prirovnaniami, z čoho bola zrejmá snaha o jej verejnú diskreditáciu. Takéto vyjadrenia v široko mediálne sledovanom priestore prekročili hranicu slobody prejavu a nemajú nič spoločné s legitímnym cieľom umožniť slobodnú diskusiu na témy, ktoré vzbudili pozornosť verejnosti. Podľa aktuálnej judikatúry v Slovenskej republike, uverejnenie difamujúcich tvrdení o určitej fyzickej osobe v hromadných informačných prostriedkoch s veľkým dosahom pôsobnosti môže spôsobiť veľkú a závažnú ujmu na osobnosti dotknutej osoby, vedúcu až k jej úplnému spoločenskému znemožneniu. Predmetom ochrany osobnosti podľa ust. § 11 OZ sú i materiálne hodnoty a stránky osobnosti, akými sú napr. meno, česť, dôstojnosť, súkromie. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe z hľadiska jej postavenia v spoločnosti (napr. v rodine,

na pracovisku, resp. na verejnosti a vo verejných funkciách). Médiá majú osobitnú zodpovednosť za šírenie overených informácií, ak sa týkajú súkromných osôb, hlavne ak sa jedná o otázku útoku na ich česť a dobrú povesť.

Odvolací súd preto podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil napadnutý rozsudok v časti o uložení povinnosti odporkyni strpieť na svoje náklady zverejnenie ospravedlnenia navrhovateľke.

Vo zvyšnej časti rozsudku, týkajúcej sa priznania finančnej náhrady nemajetkovej ujmy v čiastke 16 596,99 Eur a výroku o náhrade trov prvostupňového konania, odvolací súd dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na jeho zrušenie.

Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 1 OZ môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Aj keď je výška finančného zadosťučinenia na voľnej úvahe súdu, musí súd vychádzať z konkrétnych a preskúmateľných kritérií. Súd prvého stupňa nevykonal potrebné dôkazy za účelom zistenia miery následku zásahu do osobnostných práv navrhovateľky vzhľadom na jeho povahu, intenzitu, opakovanie a šírku okruhu pôsobenia. Teda aké skutočné následky navrhovateľka pocítila v svojej osobnostnej sfére v príčinnej súvislosti so žalovaným zásahom odporkyne. Neoveril si tvrdenia navrhovateľky, že po nástupe do práce z materskej dovolenky nemohla vystupovať ako hlásateľka televíznych programov kvôli odozve verejnosti, listov divákov; a nedostávala ani ponuky na moderovanie iných spoločenských udalostí. Nezisťoval jej následky v okruhu jej rodiny a najbližších kolegov a priateľov. Na druhej strane mal vyhodnotiť aj mieru spoluzavinenia navrhovateľky na vzniknutom následku v tom smere, že sama poskytla bulvárnym médiám informácie zo svojho intímneho života, resp. poskytovala údaje ktoré nemali byť pravdivé. Súd bez bližšieho dokazovania a odôvodnenia priznal navrhovateľke finančné zadosťučinenie v celej žalovanej výške. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní primeranej výšky finančnej náhrady nie je možné prihliadať na obranu odporkyne, že navrhovateľka už bola odškodnená inými povinnými subjektmi v iných konaniach, napr. v súvislosti s článkami, ktoré o nej vyšli v časopise PLUS 7 DNÍ. Žalovaný zásah odporkyne v Rozhovore je samostatným konaním, so špecifickým skutkovým priebehom, kedy odporkyňa v rozpore s novinárskym kódexom a zákonom komentovala a zverejňovala skutočnosti z intímneho života navrhovateľky.

V súvislosti s výrokom o náhrade trov konania navrhovateľke odvolací súd konštatuje, že je taktiež nepreskúmateľný. Nie je zistiteľné z akého tarifného základu súd priznal navrhovateľke náhradu za úkony právnej služby. Pred právnou úpravou účinnou od 1.1.2009, mal súd vychádzať z tarifného základu podľa výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy (nie z výšky žalovanej náhrady). Novelou č. 557/2008 Z.z., účinnou od 1.1.2009, bol stanovený pevný tarifný základ odmeny za úkon právnej služby v konaniach na ochranu osobnosti, v ktorých sa uplatňuje náhrada nemajetkovej ujmy, v čiastke 331,94 Eur. Keďže odvolací súd zrušil výrok o finančnej náhrade nemajetkovej ujmy, prvostupňový súd musí opätovne rozhodnúť aj o trovách prvostupňového konania.

Odvolací súd z dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatočne zisteného skutkového stavu v týchto napadnutých častiach rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní prvostupňový súd doplní dokazovanie v naznačenom smere, vo veci opätovne rozhodne, a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby malo všetky náležitosti podľa § 157 O.s.p. Súčasne rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania.

Podľa § 226 O.s.p. je prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.